



ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίδης

ΕΝΩ ΧΥΝΟΝΤΑΙ ΠΟΤΑΜΟΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ως πότε θα ανέχεται η διεθνής κοινωνία τον μακελλάρη Ασάντ;

Προχθές υπέκυψε στα τραύματά του ακόμη ένα παιδί στη Συρία, ο 10χρονος Αλί, μεγαλύτερος αδελφός του Ομράν Ντακνίς, που έγινε σύμβολο των δεινών του συριακού εμφυλίου και συγκίνησε όλον τον κόσμο μετά τη δημοσιοποίηση του βίντεο από το διάσωσή του μέσα από συντρίμια εξαιτίας αεροπορικής επιδρομής. Γι' αυτό σήμερα θα ενοχλήσω τις πονετικές καρδιές που υποστηρίζουν έναν δικτάτορα επειδή έχει δίκιο ο άνθρωπος και αναγκάζεται να σκοτώνει το λαό του που επαναστάτησε με τη βοήθεια των Αμερικανών!

Ο Μπασίρ Αλ Ασάντ έχει προκαλέσει τον θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων συμπατριωτών του, έχει στείλει εκατομμύρια άλλους στη προσφυγιά, αφήνει γυναϊκόπαιδα να πεθαίνουν από την πείνα εμποδίζοντας στον Ερυθρό Σταυρό πρόσβαση στις πολιορκημένες πόλεις, βομβαρδίζει ανηλεώς πόλεις και χωριά με πυραύλους ακόμη και νοσοκομεία, ενώ έχει χρησιμοποιήσει και

χημικά όπλα εναντίον των ανταρτών. Η απέχθειά μου για τέτοια ρεμάλια είναι γνωστή, ίσως επειδή είμαι αφελής και πιστεύω πως δεν υπάρχει πιο ιερό από την ανθρώπινη ζωή και τίποτε πιο πολύτιμο από τα παιδιά, αλλά υπάρχουν και αυτοί που πιστεύουν ότι ο Ασάντ έχει δικαίωμα να κατακρεουργεί τους συμπατριώτες του επειδή είναι πόνια των Αμερικανών ή και τζιχαδιστές.

Βέβαια, ο ισχυρισμός ότι οι Σύριοι επαναστάτησαν επειδή τους πλήρωσαν οι Αμερικανοί είναι τουλάχιστον γελοίο, επειδή κανένας λαός δεν επαναστατεί εναντίον μιας δικτατορίας επειδή τον πλήρωσαν οι εχθροί της πατρίδας του. Αντίθετα, οι λαοί έχουν καθήκον να επαναστατούν εναντίον των δεσμοτών τους και αυτό που συμβαίνει στη Συρία είναι μοναδικό φαινόμενο. Δεν ξέρω αν υπάρχει προηγούμενο στην ιστορία ο αρχηγός κράτους να σφαγιάζει το λαό του και να ισοπεδώνει κυριολεκτικά τη χώρα του για να παραμείνει στην

εξουσία.

Ακόμη και το κομμουνιστικό καθεστώς στη Ρωσία εγκατέλειψε την εξουσία ύστερα από 80 τόσα χρόνια χωρίς να ρίξει ούτε μια σφαίρα, πουθενά δεν είδαμε τις θηριωδίες του Ασάντ και πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τού βρίσκουν ελαφρυντικά οι υπερασπιστές του.

Ο Πούτιν ξέρει πως έχει να κάνει με ένα αδίσταχτο δολοφόνο, αλλά αυτός προστατεύει τα δικά του εθνικά συμφέροντα από τις ανόπτες απειλές των Δυτικών, το ίδιο κάνουν οι Ιρανοί σύμμαχοι του Ασάντ και τώρα στο χορό μπήκαν οι Τούρκοι για ν' ασκήσουν πίεση στη Δύση.

Εγώ θα δεχτώ πως οι Σύριοι είναι προδότες και πουλήθηκαν για να επαναστατήσουν εναντίον τού Ασάντ, αλλά θα ρωτήσω αν είναι αυτό αιτία για να χάσουν τη ζωή τους πάνω από 300.000 αθώοι και να εγκαταλείψουν τις εστίες τέσσερα εκατομμύρια Σύριοι. Ολο αυτό το κακό, αυτή η φρίκη για να

παραμείνει ο δικτάτορας Ασάντ, αντί να πάρει τα πλούτη του και ν' αποσυρθεί από την εξουσία για να μην καταστραφεί η χώρα του;

Δεν λέω πως οι Αμερικανοί είναι αθώες περισσότερες, γνωρίζουμε τα εγκλήματα τους εναντίον της ανθρωπότητας όπου πάτησαν το πόδι τους. Είδαμε τί έκαναν στο Ιράκ και το Αφγανιστάν και τί έκαναν προηγούμενα σε κάθε γωνιά της γης, όμως αν ο Ασάντ είχε ίχνος ανθρωπιάς δεν έπρεπε να καταστρέψει τη χώρα του και να ξεκληρίσει το λαό της.

Πόσο ακόμη θα συνεχιστεί αυτό το προγκρόμ αθώων Συριών; Πόσο ακόμη η διεθνής κοινότητα θα ανέχεται την αιματοχυσία και εκατομμύρια εκτοπισμένων ανθρώπων σε στρατόπεδα προσφύγων; Οι μεγάλες δυνάμεις θα πρέπει επιτέλους να βάλουν τέλος με μια συμφωνία για το μέλλον της Συρίας χωρίς τον μακελλάρη δικτάτορά της.

Η ελληνική ταυτότητα

Σε ελληνικούς χορούς πηγαίνω στην Αυστραλία από το 1957, δηλαδή 59 χρόνια και έχω παρακολουθήσει την εξέλιξή τους από «το ζεστό σουβλάκι και την κρύα μπίρα» στο παρελθόν σε αίθουσες που ενοικίαζαν οι σύλλογοι και στόλιζαν με χάρτινα τραπεζομάντλα τυπωμένα με τον μαιάνδρο, ενώ τα συμβούλια με τις οικογένειές τους μαγειρεύαν και σέρβιραν τους προσκεκλημένους τους, μέχρι τις κοσμικές δεξιώσεις σήμερα σε κλιδάτες αίθουσες. Ένα πράγμα, πάντως, δεν έχει αλλάξει από τότε και είναι η αγάπη των συμπατριωτών για τους δημοτικούς χορούς μας, που κληρονόμησαν τα αυστραλογεννημένα μας και τους χορεύουν με ενθουσιασμό.

Τα παιδιά και εγγόνια μας μπορεί να μην μιλούν Ελληνικά, αλλά σκίζουν στον καλαματιανό, το τσάμικο και τον συρτό, γι' αυτό διερρωτώμαι αν θα πρέπει να δώσουμε μεγαλύτερη έμφαση σε στοιχεία της κουλτούρας μας που ελκύουν τα αυστραλογεννημένα εκτός από τον χορό, την ελληνική κουζίνα και το ποδόσφαιρο ακόμη. Καλή και άγια η ελληνική γλώσσα που προσπαθούμε να διδάξουμε στα παιδιά και εγγόνια μας, όχι πάντα με επιτυχία, αλλά μήπως θα πρέπει να συνδυάσουμε τη διδασκαλία της με τα άλλα στοιχεία του πολιτισμού μας που ανέφερα;

Θα προσθέσω, μάλιστα, ακόμη ένα σημαντικό στοιχείο που εντοπίσαμε εδώ στον «Κόσμο» από τη συνεργασία τού Γιάννη Δραμιπνού με το Κέντρο Πρόνοιας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής για να καταγράψουν οι ηλικιωμένοι μας τη δική τους ιστορία. Αυτές οι ιστορίες ηλικιωμένων συμπατριωτών προκάλεσαν τεράστιο ενδιαφέρον στα παιδιά και εγγόνια τους που διψούν να μάθουν τις λεπτομέρειες από τη ζωή τού παππού και της γιαγιάς.

Κάτι αντίστοιχο κάνει το Ίδρυμα Βασιλείας, αλλά με καλλιτεχνικά βίντεο από τον έμπειρο επαγγελματία

Μαρκέλλο Πέτρου στα οποία εμφανίζονται ηλικιωμένοι μας και μιλούν για τη ζωή τους. Να σημειώσω πως τα πρώτα βίντεο με τον «δικό μας» Γρηγόρη Χρονόπουλο και τον συμπαθέστατο Γιώργο Πεζά είναι πολύ δημοφιλή στο διαδίκτυο.

Παρόμοια εμπειρία έχω εξακριβώσει και στη δική μου οικογένεια με τα εγγόνια μου που απαιτούν να τους μαγειρέψω ελληνικά φαγητά, ή να φάμε σε ελληνικό εστιατόριο, αλλά ενδιαφέρονται και για την οικογενειακή ιστορία μας, που φυσικά είναι συνυφασμένη με την Ελλάδα.

Εξάλλου, ο αθλητισμός στην Ελλάδα και το ποδόσφαιρο ειδικά έχουν ελκύσει το ενδιαφέρον της νεολαίας μας και δεν πιστεύω να ξεχάσατε τί έγινε στο Brighton όταν η Ελλάδα στέφθηκε πρωταθλήτρια Ευρώπης. Αλλωστε, όταν το Σίδνεϊ Ολύμπικ μεσουρανούσε στο τοπικό πρωτάθλημα, οι νεαροί τότε γέμιζαν τις κερκίδες με φανατισμό και το εγκατέλειψαν μόνον όταν σταμάτησε να κάνει πρωταθλητισμό, για να ασχοληθούν περισσότερο με ομάδες στην Ελλάδα, για να απογοητευτούν ξανά με τις τελευταίες εξελίξεις.

Σαν παροιμία κάναμε λάθος που αφήσαμε το Σίδνεϊ Ολύμπικ να φθαρεί γιατί είχε σημαντικό ρόλο στη συντήρηση της ελληνικής ταυτότητας από τους νεολαίους μας και ίσως πρέπει να διορθώσουμε το λάθος μας. Αν θέλουμε, λοιπόν, να συντηρήσουμε την ελληνική ταυτότητα, τον πολιτισμό μας μαζί με τα ήθη και έθιμά μας, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όλα τα όπλα τα όπλα στη φαρέτρα μας, ακόμη και τα ντολμαδάκια -που λέει ο λόγος- και μην γελάτε, γιατί δεν είναι αστεία υπόθεση η παρουσία μας στους Αντίποδες σαν ομογένεια.

Ελληνες αεί παίδες (Οι Έλληνες είναι πάντα παιδιά)

Ένας Αιγύπτιος είπε στο Σόλωνα κατά τον Πλάτωνα:

«Ω Σόλων Σόλων, Έλληνες αεί παίδες εστε, γέρων δε Έλλην ουκ έστιν» και συνέχισε, όταν ο Σόλωνας δεν καλοκατάλαβε:

«Νέοι εστέ τας ψυχάς πάντες. Ουδεμία γαρ εν αυταίς έχετε δι' αρχαίαν ακοήν παλαιών δόξαν ουδέ μάθημα χρόνων πολιόν ουδέν», δηλαδή: «Νέοι είστε στις ψυχές σας όλοι. Γιατί δεν έχετε πεποιθήσεις ριζωμένες σε κληρονομημένες δοξασίες, ούτε γνώσεις γερασμένες». Ο Αιγύπτιος ιερέας θαύμαζε λοιπόν τους Έλληνες για τη νεανική δροσιά, την ελευθερία και την πρωτοτυπία της σκέψης τους. Η φράση ωστόσο που αναφέρεται στην αρχή λέγεται σήμερα με νόημα διαφορετικό για τους νέους Έλληνες: Είμαστε πάντα παιδιά, δε σοβαρευόμαστε σε ότι καταπανόμαστε ούτε βάζουμε μυαλό και δε φρονηματοποιόμαστε από την πείρα των περασμένων. Έχουμε όμως πάντα ακόμη ψυχή αγνή και ευκολόπιστη.

Μολονότι, λοιπόν, ο Αιγύπτιος ιερέας - όπως γίνεται φανερό από την πλατωνική διήγηση - θαύμαζε τους Έλληνες για τη φρεσκάδα του πνεύματος που διατηρείται πάντα νέο, ρωμαλέο και δημιουργικό, η παραπάνω φράση επαναλαμβάνεται συχνά σήμερα με παραποιημένη σημασία, καθόλου κολακευτική για τους σύγχρονους Έλληνες: «είμαστε ευκολόπιστοι, δεν σοβαρευόμαστε ποτέ και αντιμετωπίζουμε συχνά καταστάσεις με ελαφρότητα και επιπολαιότητα, σαν τα παιδιά!»

Καλό!

«Ρε μάγκες, φτάνει πια με τα μούσια. Βγήκε η γιαγιά μου έξω και δεν άφησε χέρι αφίλητο!»

Ακόμη ένα:

«Καλά, πρέπει να έχω πολύ έξυπνο στομάχι. Δεν μπορώ να το ξεγελάσω με τίποτα ότι χόρτασε με μια σαλάτα...».